

Nguyễn Bình Phương

ĐI

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Những hàng cây lập lờ bông bênh. Đôi ba căn nhà hư ảo, ma quái rải rác trong bóng tối ngai ngái. Trăng đứng giữa trời, tròn vạnh nhưng không toả rạng. Chỉ một ánh trăng duy nhất chiếu thẳng xuống đất làm thành con đường vàng nhạt, mỏng, sắc, vẫn những hạt bụi li ti. Người lính làm lùi đi trên vệt sáng đó, chiếc ba lô sau lưng anh rộp lên như cái bướu khổng lồ, khẩu AK khoác chéo, nòng súng hờ hững nhô khỏi vai phải. Dáng người lính xương xương, đôi mày rậm đổ bóng xuống hốc mắt thành một quầng tối ảm đạm.

-Hai năm... ba mươi... ba mươi bảy.

Người lính rải những bước dài, một bước chắc nịch xen một bước chênh vênh, cả người anh in sững trong vệt sáng vàng nhạt.

-Năm sáu... sáu mốt...

-Mình!

Tiếng gọi yếu ớt thoảng bên tai. Người lính dừng chân ngó quanh. Bốn bề vắng ngắt. Rìa đường, trong bóng tối, vài ba gốc cây đổ chỏng chơ. Một tảng đá hình chữ nhật nằm ép sát mé trái, nó giống chiếc quan tài khổng lồ. Người lính đánh mắt nhìn đôi bướm trắng, chúng bay theo anh từ lâu, bốn cái cánh chồn vờn thoát ần thoát hiện tựa bốn mảnh giấy vụn quần quýt trong gió. Người lính nhíu mày, mấy nếp nhăn cửa quạ xô đẩy trên cái trán ngắn choằn của anh. Kỷ niệm chậm chậm rẽ lớp sương mờ hiện về:

-Mình thích không?

-Thích!

-Tìm cho em cái cặp tóc, nó rơi đâu đây thôi. Mai mấy giờ mình đi?

-Họ bảo tập trung trên huyện lúc bảy rưỡi. Chán thật. Cặp của mình đây này. ở nhà chu đáo với mẹ một tý. Năm nay mẹ yếu lắm rồi đấy.

-Vâng. Mình đừng quên em đấy nhé.

-Quên thế chớ nào được. Tôi sẽ về, nhất định sẽ về với mình. Tôi chỉ đi hai nghìn linh chín bước thôi.

-Không, hai nghìn linh tám cơ.

-Thì hai nghìn linh tám. Đúng hai nghìn linh tám, không hơn không kém, còn lại mặc kệ...

-Mình muốn nữa không?

-Có.

-Sao mình khoẻ thế!

Người lính mấp máy môi, anh sốc lại ba lô khiến chúng kêu leng keng. Không gian rì rào, cái rì rào thiêng liêng nơi sự sống không có mặt. Đôi bướm trắng bay ra từ gốc cây đổ, chúng lượn sát mép vệt sáng sau đó dần lên rồi lại chìm vào bóng tối thăm thẳm.

-Ba trăm tám một, ba trăm tám hai... Bốn trăm... bốn trăm linh tư...

Người lính nhắm đếm, anh cảm giác ai đó đang đi sau nhặt những con số của mình. Lại một tiếng thở dài. Ngày xưa cả thị trấn mắc bệnh thở dài, vừa hát vừa thở dài, vừa hôn nhau vừa thở dài... Mẹ ngồi bên bậu cửa nhìn đăm đăm ra đường, trên ban thờ, bố trẻ măng nhìn mẹ. Sau đó tất cả biến mất, chỉ còn lại tiếng thở náo nê bất tận.

-Hai nghìn linh một... hai nghìn linh bốn, hai nghìn linh năm...

Người lính nhắm mắt khi nhận ra không khí ngả lạnh.

-Hai nghìn linh sáu...

Người lính rùng mình, anh mở choàng mắt và thấy mình đứng dưới chiếc cổng hình bán nguyệt. Chiếc cổng bằng đá xám liền khối, uy nghiêm, chắc nịch, hai cánh cửa nó trong suốt gợn mấy vết mờ. Hơi nước phả ra nghi ngút. Người lính hít hơi dài.

-Hai nghìn linh bảy.

Anh mạnh dạn dần bước đi xuyên qua cánh cửa sang bên kia. Nòng súng có một lực cản nhẹ. Trước mặt người lính là khoảng mênh mông màu nâu nhạt. Tít xa, cuối tầm mắt, loé lên vài ba tia sáng lấp lánh chỉ nhỏ bằng hạt cát. Người lính bần thần ngoái cổ, con đường anh vừa đi qua đã biến mất, ở đó chỉ còn một vệt mờ đang lịm tắt để lộ ra miệng vực đen ngòm.

-Mình!

Tiếng gọi bị cản bởi lớp cửa nhỏ dần nhỏ dần cùng đôi bướm. Bốn cái cánh lão đảo rơi theo chiều nghiêng. Người lính thở hắt, đầu anh loăng ra sau đó trở nên nhẹ nhõm tinh khôi.

Người lính bước và đếm lại từ đầu:

-Một, hai, ba, bốn...

Những bước chân bây giờ y hệt lúc đầu, nó nhẹ nhàng, châng lâng.

-Mười tám... hai mốt...

Người lính không biết khi vượt qua vòm cổng, anh đã bước sang bên kia mặt trăng, ở đây vĩnh viễn chỉ có hai nghìn linh bảy bước.

Nguồn: Luvuhop.net

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 21 tháng 9 năm 2007